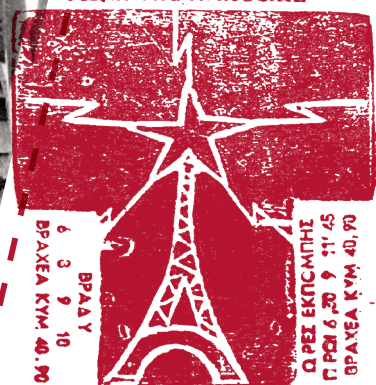

Α ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ-ΣΤΑ
Α-ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ
ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΩΣΤΕ ΟΜΑ
ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΤΟΥ
ΤΡΙΟΤΙΚΟΥ ΜΕΤΟΠΟΥ
ΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ ΘΑΝΑΙ
ΤΑΡΗΔΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟ
ΙΚΟΝ ΑΥΤΟ

Κ.Ι.Ε

ΚΑΤΩ, Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ
ΖΗΤΩ, Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΙΟΣ
ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΔΑΛΦΕΙΑΣ

ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ
ΑΚΟΥΤΕ ΤΙΣ ΕΚΠΟΜΠΕΣ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ
ΔΑΛΦΕΙΑΣ ΖΗΤΩ ΤΑ 51 ΧΡΟΝΙΑ
ΤΟΥ ΗΡΩΙΚΟΥ Κ'Κ'Ε' Κ'Ο'Α'

Ανακοίνωση της ΚΕ του ΚΚΕ

για τα 48 χρόνια από τον ηρωικό ξεσηκωμό
του Πολυτεχνείου

«Ψωμί - Παιδεία - Ελευθερία», «Έξω οι ΗΠΑ-Έξω το ΝΑΤΟ»: 48 χρόνια μετά, τα συνθήματα από τον ξεσηκωμό του Πολυτεχνείου παραμένουν επίκαιρα. Και αυτό διότι παρά την επιστημονική - τεχνική ανάπτυξη του μισού αιώνα που μεσολάβησε, η ικανοποίηση όλων των σύγχρονων αναγκών σκοντάφτει στο ποια τάξη έχει στα χέρια της την οργάνωση της παραγωγής, συνολικότερα της οικονομίας και της κοινωνίας.

Το Πολυτεχνείο φέρνει στη μνήμη όλους τους κομμουνιστές και τους άλλους ριζοσπάστες αγωνιστές που όρθωσαν το ανάστημά τους κατά της δικτατορίας, που ήρθαν αντιμέτωποι με τη φρίκη των βασανιστηρίων στα μπουντρούμια της ΕΑΤ-ΕΣΑ, που κλείστηκαν στις φυλακές και τις εξορίες, που υπέστησαν κάθε μορφής δίωξη. Φέρνει στη μνήμη την αγωνιζόμενη νεολαία, τους φοιτητές και τους σπουδαστές της αντι-ΕΦΕΕ. Το ΚΚΕ τιμά απεριόριστα τους αγώνες τους.

Ο ηρωικός φοιτητικός και εργατικός - λαϊκός ξεσηκωμός του Πολυτεχνείου δεν ήταν «κεραυνός εν αιθρία». Υπήρξε το αποκορύφωμα της αντιδικτατορικής πάλης λαού και νεολαίας, που ξεκίνησε με αργούς ρυθμούς και δυσκολίες και δυνάμωσε από το 1972 και μετά, πατώντας στις θυσίες νέων αγωνιστών, αλλά και στις δυνατότητες που δημιουργήθηκαν από το κλείσιμο των εξοριών και την απελευθέρωση των κομμουνιστών που είχαν μεγάλη πείρα από την οργάνωση της πάλης τη δεκαετία του 1940 και από τους κατοπινούς αγώνες.

Τα μέλη και τα στελέχη του ΚΚΕ αφιέρωσαν όλες τις δυνάμεις τους στην οργάνωση του αντιδικτατορικού αγώνα. Και αυτό παρά το γεγονός ότι η επιβολή της απριλιανής δικτατορίας βρήκε το Κόμμα οργανωτικά ανέτοιμο, με διαλυμένες τις Κομματικές του Οργανώσεις από το 1958. Μέσα σε συνθήκες παρανομίας το ΚΚΕ συγκροήθηκε με την ομοιοταξική ομάδα στο εσωτερικό του και διαχωρίστηκε από αυτή στη 12η Ολομέλεια (1968). Κατόρθωσε να ανασυγκροτήσει τις Κομματικές του Οργανώσεις και να ιδρύσει την Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας.

Οι κομμουνιστές και οι κομμουνίστριες, άλλοι περισσότερο ψημμένοι στους ταξικούς αγώνες της προηγούμενης περιόδου και άλλοι κάνοντας με νεανικό ενθουσιασμό τα πρώτα τους βήματα στην ταξική πάλη, έδωσαν τη μάχη κατά της δικτατορίας στην πρώτη γραμμή στους χώρους δουλειάς και τις εργατογειτονιές, στα σχολεία και τα αμφιθέατρα, κόντρα στον φόβο και τις συνθήκες «γύψου» που επικρατούσαν τότε.

Η ιδιαιτέρη σημασία του Πολυτεχνείου έγκειται στο ότι ο φοιτητικός ξεσηκωμός συγκέντρωσε άμεσα την ενεργητική αλληλεγγύη χιλιάδων εργατοϋπαλλήλων και άλλων λαϊκών δυνάμεων στα σημαντικότερα αστικά κέντρα και μάλιστα ενώ υιοθετούσε ως μορφή πάλης τη μάχη του όπλου λαού ενάντια στους ένοπλους μηχανισμούς του αστικού κράτους.

Ο ξεσηκωμός του Πολυτεχνείου «βάφτηκε» στο αίμα. Ταυτόχρονα, όμως, ενταφίασε οριστικά τα σχέδια της λεγόμενης φιλελευθεροποίησης της χούντας, που γνώριζαν τη στήριξη ή την ανοχή αστικών και οπορτουνιστικών πολιτικών δυνάμεων. Συνέβαλε, μαζί με το μετέπειτα πραξικόπημα στην Κύπρο και την τουρκική εισβολή που ακολούθησε, στη μετάβαση από τη στρατιωτική δικτατορία στην αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία τον Ιούλη του 1974.

Το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου 1967 δεν υπήρξε το έργο κάποιων «αφρόνων αξιωματικών», όπως επιχειρήσε έκτοτε να το παρουσιάσει μερίδα του αστικού πολιτικού κόσμου, προκειμένου να αποκρύψει το πραγματικό περιεχόμενό του και να «εξαγνιστεί» των ευθυνών της. Δεν υπήρξε αποτέλεσμα του «κράτους της δεξιάς» ή της παραβίασης της καπιταλιστικής νομιμότητας, όπως αναφέρει για τους ίδιους λόγους άλλη μερίδα του αστικού πολιτικού κόσμου.

Η στρατιωτική δικτατορία υπήρξε μία από τις πολλές μορφές της εξουσίας του κεφαλαίου, που επιλέγεται ανάλογα με τις εκάστοτε προτεραιότητες και τις ανάγκες της αστικής τάξης σε σχέση με τον εγχώριο και διεθνή συσχετισμό και πάντα με στόχο τη θωράκιση και διαιώνιση της εξουσίας της. Η ιστορική πείρα όλου του 20ού αιώνα από τις στρατιωτικές και μη δικτατορίες και από τον φασισμό - ναζισμό φανερώνει ότι πίσω από τις «δημοκρατικές» εξαγγελίες της καπιταλιστικής εξουσίας βρίσκεται πάντα η αστική βία και καταστολή. Γι' αυτό, τόσο το αστικό Σύνταγμα που ίσχυε πριν το 1967, όσο και το σημερινό, προβλέπει την εκτροπή από την αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία για την αντιμετώπιση της λεγόμενης «κατάστασης πολιορκίας». Η αστική βία και καταστολή είναι σύμφυτη με την ταξική εκμετάλλευση, ανεξάρτητα από την πολιτική μορφή της καπιταλιστικής εξουσίας. Γι' αυτό στην Ελλάδα οι κομμουνιστές ήρθαν αντιμέτωποι με διωγμούς, διώξεις και εκτελέσεις τόσο σε συνθήκες αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, όσο και σε συνθήκες αστικής δικτατορίας.

Οι ρίζες της δικτατορίας των συνταγματαρχών βρίσκονται στην τότε ανάγκη αναμόρφωσης δομών και μηχανισμών του αστικού κράτους, κυρίως στη σχέση παλατιού - κυβέρνησης στον έλεγχο του Στρατού. Επίσης, στην ανάγκη αναμόρφωσης του αστικού πολιτικού συστήματος, που παρουσίαζε σημάδια κόπωσης, στην ικανότητά του για χειραγώγηση και ενσωμάτωση των εργατικών - λαϊκών μαζών, ενώ η διαχείριση του Κυπριακού αποτέλεσε εστία όξυνσης αντιθέσεων και τριγμών. Η «αναστολή» του κοινοβουλευτισμού συζητιόταν και από βασικές αστικές πολιτικές δυνάμεις, και από το παλάτι, αλλά τελικά επιβλήθηκε από τη στρατιωτική χούντα. Ωστόσο, ο αντικομμουνισμός, που αποτέλεσε την επίσημη ιδεολογία της χούντας και η καταστολή του εργατικού - λαϊκού κινήματος υπήρξαν χαρακτηριστικά συνολικότερα του μεταπολεμικού αστικού συστήματος.

Στις μέρες μας, ο αντικομμουνισμός οξύνεται και πάλι, με κάθε τρόπο και μέσο: Από το βήμα της Βουλής, μέσα από τις στήλες του αστικού Τύπου, με την εγκληματική δράση νεοναζιστικών συμμοριών, με την ανιστόρητη εξίσωση κομμουνισμού - φασισμού. Ο αντικομμουνισμός, το μίσος για το ΚΚΕ, το εργατικό κίνημα, τους λαϊκούς αγώνες, δεν αφορούν στενά τους κομμουνιστές.

Η πείρα, τόσο από τη δικτατορία του 1967-1974, όσο και διαχρονικά από την εγχώρια και διεθνή ιστορία, καταδεικνύει πως ο αντικομμουνισμός πήγαινε πάντοτε χέρι-χέρι με τη συνολικότερη επίθεση στις ελευθερίες, τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις του εργαζόμενου λαού. Η ιστορία διδάσκει ότι ο αντικομμουνισμός αποτελεί κοινό χαρακτηριστικό του αστικού πολιτικού κόσμου και επομένως δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί οριστικά χωρίς την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος που τον γεννά. Το ίδιο ισχύει και για τη ριζική αντιμετώπιση των φασιστικών - ναζιστικών συμμοριών.

Ηαπριλιανή δικτατορία, συνεχίζοντας την πολιτική των προηγούμενων κυβερνήσεων, ενέπλεξε περισσότερο τη χώρα στους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς της εποχής, επιθυμώντας την αναβάθμιση του ρόλου της ελληνικής αστικής τάξης στην Ανατολική Μεσόγειο. Το γεγονός αυτό της εξασφάλισε τόσο τη στήριξη των ΗΠΑ, όσο και τις οικονομικές σχέσεις με τις χώρες της καπιταλιστικής Ευρώπης. Ωστόσο, οι κατοπινές εξελίξεις, ειδικότερα η τραγωδία της Κύπρου, απέδειξαν τους κινδύνους που εγκυμονούν για τους λαούς οι αστικοί σχεδιασμοί.

Γι' αυτό οι επιγραφές στις πύλες του Πολυτεχνείου «Εξω οι ΗΠΑ» και «Εξω το ΝΑΤΟ», που έγιναν συνθήματα καταδίκης του ιμπεριαλισμού, παραμένουν επίκαιρες στις σημερινές συνθήκες, παρά τις αλλαγές στη διάταξη καπιταλιστικών κρατών και συμμαχιών. Το αστικό ελληνικό κράτος (σήμερα με κυβέρνηση της ΝΔ, πριν του ΣΥΡΙΖΑ, ακόμα παλιότερα του ΠΑΣΟΚ) επιδιώκει πάντα τη γεωστρατηγική αναβάθμισή του σε ανταγωνισμό με τη σύμμαχο στο ΝΑΤΟ Τουρκία. Σε αυτή την κατεύθυνση πραγματοποίησε νέες συμφωνίες ενίσχυσης της στρατιωτικής παρουσίας των ΗΠΑ με νέες βάσεις, σύναψε «στρατηγική εταιρική σχέση» με τη Γαλλία, υπέγραψε συμφωνίες με την Αίγυπτο και το Ισραήλ.

Η ύπαρξη στρατιωτικών βάσεων, θαλάσσιων και εναέριων υπερόπλων, συνιστά μαγνήτη της επιθετικότητας των αντίπαλων ιμπεριαλιστικών ενώσεων. Ο πακτωλός χρημάτων που δίνεται στο ΝΑΤΟ και στους στρατιωτικούς εξοπλισμούς δεν θωρακίζει την άμυνα της χώρας, την ασφάλεια και την ειρήνη των λαών της περιοχής.

Οφεινός εορτασμός του ξεσηκωμού του Πολυτεχνείου μπορεί να αποτελέσει έναν ακόμα κρίκο στην εργατική - λαϊκή πάλη για μόρφωση και εργασία με ανθρώπινες συνθήκες, μέτρα προστασίας της υγείας και της ζωής του λαού, ελεύθερο χρόνο, εισόδημα για αξιοπρεπή ζωή, για την απόρριψη κάθε αντεργατικού - αντιλαϊκού νόμου, για την καταδίκη κάθε αστικού κόμματος, που, με το μαστίγιο ή το καρότο, στερεί από τους εργαζόμενους και τις οικογένειές τους από τον πλούτο που παράγουν.

Ο αγώνας των εργαζομένων στο Λιμάνι του Πειραιά, η επιτυχημένη απεργία των διανομέων της «e-food», οι απεργιακές κινητοποιήσεις σε οικοδόμους και υγειονομικούς, τα συλλαλητήρια των πληγέντων από φυσικές καταστροφές δείχνουν πως οι εργαζόμενοι, με όπλα τους την οργάνωση, τον αγώνα και την ταξική αλληλεγγύη, μπορούν να διεκδικήσουν το δίκιο τους, να αδρανοποιήσουν αντεργατικούς νόμους, δικαστικές αποφάσεις που επιχειρούν να «βάλουν στον γύψο» την εργατική - λαϊκή πάλη. Μπορούν να αποτελέσουν τα ρυάκια του εργατικού - λαϊκού ποταμιού που θα πλήξει τα θεμέλια της ταξικής εκμετάλλευσης.

Παράλληλα, το εργατικό - λαϊκό κίνημα πρέπει να δυναμώσει τον αγώνα για να κλείσουν όλες οι βάσεις, να αποδευστεί η χώρα από τις ενώσεις και τις συμμαχίες του κεφαλαίου. Αποτελεί χρέος στη διεθνιστική αλληλεγγύη, προϋπόθεση του αγώνα για την ανατροπή του συστήματος που γεννάει τον πόλεμο, τη φτώχεια, την εκμετάλλευση.

Δίπλα στη λαϊκή απαίτηση για απεμπλοκή της χώρας μας από τις διακρατικές ιμπεριαλιστικές ενώσεις και τα σχέδιά τους αντηχεί ταυτόχρονα το σύνθημα «Κανένας φαντάρος έξω από τα σύνορα» - καμιά συμμετοχή στις σχεδιαζόμενες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις.

Ότι κέρδισε διαχρονικά ο εργαζόμενος λαός, το κέρδισε ακολουθώντας το δρόμο του αγώνα, κόντρα στις καπιταλιστικές κυβερνήσεις και την εργοδοσία. Η ιστορία της ταξικής πάλης στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο δείχνει ότι όσο υπάρχει εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τίποτα δεν χαρίζεται από την εκάστοτε άρχουσα εκμεταλλεύτρια τάξη. Κατακτιέται με αγώνες ενάντια στους εκμεταλλευτές, την οικονομική κυριαρχία και την πολιτική εξουσία τους.

Φυσικά, οι όποιες κατακτήσεις ή παραχωρήσεις στον καπιταλισμό δεν είναι παρά προσωρινές και σίγουρα κατώτερες των αντικειμενικών δυνατοτήτων που υπάρχουν. Από την άλλη, η φτώχεια, η ανεργία και ο αυταρχισμός, οι κρίσεις και οι πόλεμοι είναι μόνιμα χαρακτηριστικά του ανθρωποφάγου εκμεταλλευτικού συστήματος του καπιταλισμού.

Με αυτή την έννοια, δίδαγμα από την ιστορία της ταξικής πάλης είναι και το ότι αυτή δεν προχωράει ευθύγραμμα, αλλά μέσα από καμπές και στροφές, δυσκολίες και πωσιμότητες, εξοπλίζοντας τους νέους αγώνες με την πείρα και τα διδάγματα των παλιότερων. Διαχρονικό δίδαγμα είναι ότι η οριστική δικαίωση σχετίζεται με την ανατροπή της καπιταλιστικής εξουσίας, την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Το ΚΚΕ επιδιώκει το επόμενο διάστημα να τονωθεί η συλλογική συζήτηση για το πώς οι αγώνες για δημοκρατικές, συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες, για το βιοτικό επίπεδο και τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα της εργατικής τάξης και του φτωχού λαού θα εντάσσονται στον αγώνα για την ανατροπή της καπιταλιστικής εξουσίας, για τον σοσιαλισμό.

Γιατί, όπως έχει αποδείξει η Ιστορία, «μόνο ο λαός μπορεί να σώσει τον λαό», βαδίζοντας αποφασιστικά στον δρόμο της ανατροπής, μέχρι να πάρει ο ίδιος στα χέρια του το τιμόνι της εξουσίας.

kke.gr
[youtube.com/kkedia](https://www.youtube.com/kkedia)

